

မင်းသွေးသစ္စာ

တစ်စိုးလုံးပျောက်ဆိပ်

နိဒါန်း

“ဩရ” သည် နေရောင်စူးစူးကို လက်ဝါးဖြင့်ကွယ်ကာ ပျားကမ်းပါးကို မော့၍ ကြည့်လိုက်၏။ ပျားကမ်းပါးသည် မြင့်မားမတ်စောက်လှသော ကျောက်တောင်ကမ်းပါးကြီး ဖြစ်၏။ အချို့နေရာ များ တွင် ပေ (၅၀၀) ခန့်မြင့်ကာ အချို့နေရာများ ၌ ပေ (၁၀၀၀) အထက်ပင်ရှိလေ၏။

ထိုနေရာသည် လူပေါင်းများ စွာ၏ အသက်ကို ချွေယူခဲ့ပြီးဖြစ်သလို နောင်တွင် လည်း ခြွေယူရန် အသင့်ရှိနေပေဦးမည်။

ထိုအခိုက် ဩရ၏ နောက်ပါးမှ ကြိမ်ကြိုးခွေများ နှင့် ဝါးခြင်းကြီးကို လွယ်ပိုးထားသည့် “ဗဒူယူ” က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဩရ မင်းနဲ့ ခရီးသွားရတာ ငါစိတ်ပျက် လာပြီ၊ ခရီးလမ်းကို တစ်ခါမှ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားရ တယ်မရှိဘူး၊ ဟိုဝင် သည် ထွက်လုပ်တယ်၊ ဟောဟိုက ပျားကမ်းပါးကို နေလုံးမပျောက်ခင် အရောက်သွားရမယ်”

ဟု အပြစ်တင်ဟန်ပြောလေ၏။

ဩရက ဗဒူယူကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး လေသံအေးအေးဖြင့်

“ဒီမှာ ဗဒူယူ၊ မင်းကို ပုံညို နာဂမျိုးနွယ်က ဆင်းသက်လာတယ်ဆိုတာ ငါမယုံကြည်ချင် တော့ဘူး၊ မင်းတို့ အမျိုးအနွယ်တွေဟာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် မုဆိုးအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးခဲ့ကြတယ်၊ ဟောဒီ နာဂတောင်တန်းတစ်လျှောက် ခြေရာချင်းထပ်အောင် သွား လာပြီး

သားကောင်ရှာဖွေခဲ့ကြ တယ်၊ မင်းကိုတောင် တောနက်ထဲက လင့်စင် ပေါ်မှာ မွေးခဲ့တာပဲ၊ မင်းမှာ မုဆိုးသွေးတစ်စက်မှ မရှိ ဘူးထင်တယ်”

ဟု ပြောရာ ဗဒူယူက မျက်နှာပျက်သွားပြီး

“ငါ့အမျိုးအနွယ်တွေကို မထိပါးစမ်းပါနဲ့ ဩရ၊ ငါဟာ မင်းတို့ အိမ်မှာ မွေးစားသားအဖြစ် ကြီးပြင်းခဲ့ရပေမဲ့ တကယ်တော့ ငါ့ကိုယ်ထဲက သွေးတွေ၊ ပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်လိုခက်ခဲတဲ့ ခရီးလမ်းကိုသွားရပါစေ၊ ဘယ်လိုသတ္တဝါကို အသက်နဲ့ ရင်းပြီး ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ် ရပါစေ၊ နည်းနည်းမှ နောက်တွန့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု ဆိုလေ၏။ ဩရက ဗဒူယူ၏ ပခုံးကိုပတ်၍

“ငါပြောတာကို မင်းနားလည်မှုလွဲနေပြီ၊ တို့ အခု အမဲလိုက်ထွက်လာတာမဟုတ်ပေမဲ့ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ အချိန်မရွေး ကြုံတွေ့နိုင်တဲ့ တောတောင်ထဲမှာ သွားလာနေရတာ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ငါက ကိုယ်ရောက်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာစူးစမ်းနေတာပါကွာ၊ ငါတို့ဟာ အမြဲ တမ်း သတိရှိနေသင့်တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်ထွက်ခွာသွားတော့၏။

သူတို့ သည် ပျားကမ်းပါးထိပ်ကို မည်သို့ပင်သွားသွား နေမကွယ်မီ ရောက်ရှိနိုင်သည် သာဖြစ် ၏။

သို့သော် ဗဒူယူဟူသော လူငယ်မှာ ထိုနေရာသို့ အလျှင်အမြန်ရောက်ရှိရန် စိတ်စောနေ၏။

သူတို့ အတောင်ပံများ သာရှိလျှင် ထိုနေရာသို့ တစ်ခဏခြင်းပင် ပျံသန်းသွားမည် ဖြစ်၏။

သူတို့ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်သာ ရောက်ရှိတတ်သည့်

ထိုနေရာသည် ဗဒူယူကို ညှို့ငင်ထား၏။

သူ၏ ရှေ့မှ ဩရ၏ ကျောပြင်ကို စိုက်၍ ကြည့်နေသော်လည်း ဗဒူယူ၏ မျက်လုံးထဲတွင် လှပသော ပုံရိပ်တစ်ခုသာ ထင်ဟပ်နေ၏။

၎င်း၏ မျက်နှာသည် လည်း စောစောကလို မဟုတ်တော့ဘဲ ကျေနပ်နှစ်သက်ဟန်ဖြင့် ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်လာ၏။

သူတို့ သည် ပျားကမ်းပါး၏ တစ်ဘက်ရှိ ပြေပြစ်သော တောင်ကြောအတက်ခရီးကို စတင်နေ ပြီ ဖြစ်၏။

ဗဒူယူသည် သွားလာရင်းမှ ပင် ဝါးခြင်းကြီးထဲမှ ကျည်ထောက်တစ်ခုကို ထုတ်ယူလေ၏။ ထိုကျည်ထောက်ထဲတွင် သူကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ပေါင်းခံထားသည့် ရိုးရာဆန်အရက်ပါရှိ၏။

ဗဒူယူမှာ ကျည်ထောက်ကို မော့၍ ချလိုက်ပြီး သူ၏ အတွေးပုံရိပ်ကို တိုးချဲ့ပုံဖော်နေလေ၏။

တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ဩရက ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး

“ရှေ့နားက တောင်စောင်းရဲ့ လျှိုထဲမှာ မီးခိုးတွေ့တယ် ဗဒူယူ သတိထားပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဗဒူယူသည် စိတ်ကူးယဉ်ပုံရိပ် ဖျတ်ခနဲပျောက်ကွယ်သောကြောင့် ဩရကို ရှုတင်းတင်းကြည့် ကာ

“မီးခိုးတွေ့တာ လူရှိလို့ ပေါ့၊ ငါတို့ အတွက် ဒီနေရာမှာ ရာသီဥတုဒဏ်နဲ့ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ ရဲ့ ဘေးအန္တရာယ်တွေကိုပဲ သတိပြုရမှာ ပေါ့၊ ဘယ်လိုလူမျိုးက အန္တရာယ်ပေးနိုင်မှာ လဲ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ဗုဒ္ဓယူက ဟက်ခနဲရယ်၍ ကျည်ထောက်ကိုမြှောက်ကာ မျက်နှာမဲ့ပြီး

“အဖေက မင်းကိုမှာ လိုက်တာပဲ၊ ဒီခရီးမှာ မင်းကဦးဆောင်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဟား ဟား ... ဒီတော့ ငါ့အနေနဲ့ ဘာမှ သိစရာမလိုဘူး၊ ငါသိတာက ဟောဒီကဆန်အရက်ပဲ”

ဟု အဖြေပေးလေ၏။

ထိုအခါ ဩရက တစ်စုံတစ်ရာကို မျှသိပ်လိုက်ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချ၍

“ကောင်းပြီလေ မင်းဒီမှာ ခဏစောင့်ပါ၊ ငါ အဲဒီလျှို့ဝှက်ကိုသွားပြီး လေ့လာလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောလေတော့၏။

ထို့နောက် ဩရသည် သွက်လက်စွာပင် သူ၏ အထုပ်အပိုး ဗုဒ္ဓယူဝန်စည်စလယ်များကို ဗုဒ္ဓယူ ၏ အနီးတွင် ချကာ ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှ သံထည်ပစ္စည်း အစိတ်အပိုင်းများကို ထုတ်ယူလေ၏။ ထို ပစ္စည်းများကို လျင်မြန်စွာပင် တစ်ခုခြင်း ဆက်စပ်တပ်ဆင်လေရာ မကြာမီ အသင့်ပစ်ခတ်နိုင်သည့် နူးလေးတစ်လက်က ရုပ်လုံးပေါ်လာ၏။

ထိုနူးလေးတွင် လေးညှို့မှ အပ မြားတံနှင့်နူးလေးကိုယ်ထည်တစ်ခုလုံး သံထည်ပစ္စည်းများ ချည်း ဖြစ်၏။ ထိုနူးလေးကို ဩရကိုယ်တိုင် ဖခင်၏ ပန်းပဲဖိုတွင် သေချာစွာပုံစံထုတ်၍ ပြုလုပ်ထား ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ၏ နူးလေးသည် သံထည်ဟု ဆိုသော်လည်း အခြားနူးလေးများ ထက်ပို၍ ပေါ့ပါး၏။ ပစ်မှတ်ကို အရှိန်ပြင်းထန်စွာ ဝင်ရောက်ထိခိုက်နိုင်စွမ်းရှိ၏။ အလွယ်တကူ ဖြတ်ယူ၍ သယ်ဆောင် သွားနိုင်၏။ ထို့အပြင်

ဒူးလေးမြားထံတွင် သုတ်လိမ်းရမည့် အဆိပ်အမျိုးမျိုးကို ကိုယ်တိုင်ပင် ဖော်စပ်၍ ထား၏။ အဆိပ်ရည်ပုလင်းကို ဩရ၏ ခါးတွင် ကြိုးကလေး နှင့် ချည်နှောင်ထားရှိ၏။ ဩရ သည် မြားတံတွင် အဆိပ်ကို သုတ်လိမ်း ထားခြင်းမရှိချေ။ အမဲသားကောင်များ ပစ်ခတ်သည့်အခါမှ သာ သား ကောင် အကြီးအသေးပေါ် မူတည်၍ အဆိပ်ကို အနည်းအများ ချင့်ချိန် သုံးလေ၏။

ဩရသည် ဒူးလေးကို အသင့်ပြင်ပြီးလျှင် တောင်စောင်းတစ်ဘက်ရှိ လျှိုဆီသို့ ထွက်ခွာသွား လေ၏။ ဗဒူယူသည် ထိုအခါမှ ကျောက်တုံးထ က်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချကာ ရိက္ခာအဖြစ် ယူလာ သည့် ဝက်သားခြောက်ကင်ကို မြည်း၍ ဆန်အရက်ဖြင့် အမောဖြေလေ၏။ ထို အခါ ဩရကြောင့် ဖျတ်ခနဲပျောက်ကွယ်သွားသည့် ပုံရိပ်ကိုပြန်၍ မြင် ယောင်လိုက်၏။ ပုံရိပ်သည် သူ့အတွက် နှလုံးသား အတွင်းပိုင်းအထိ အောင် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း တိုးဝင်နေသော နာဂပျိုဖြူကလေး တစ်ယော က်သာဖြစ် ၏။ သူသည် ထိုမိန်းကလေးကို မကြာမီ မေတ္တာရှိကြောင်း ဖွ င့်ဟရတော့မည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးလိုက်မိပြီး

“ဟား ဟား ... မိန်းကလေးရေ မင်းကိုသာရမယ်ဆိုရင် ငါနေတဲ့ ဆင်သေရွာတစ်ရွာလုံးမက ဘူး၊ ဆင်ကလိန်ခန္တီးတစ်နယ်လုံး ဟောဒီ နာဂ တောင်တန်းတစ်လျှောက်လုံး ငါ့လောက် ပျော်ရွှင်မဲ့ သူရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု ရေရွတ်လေတော့၏။

အတန်ကြာလျှင် ဩရသည် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုအခါ ဗဒူယူကဆီး၍

“ဘယ်လိုလဲ၊ လူတွေတွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ တို့ အတွက် အန္တရာ

ယ်ရှိမဲ့လူတွေလား၊ ဒါဆိုရင် ဟောဒီက ငါ့ရဲ့ ဓားစွမ်းကို ပြရသေးတာ ပေါ့၊ ငါ့ဓားကလည်း မင်းရဲ့ နူးလေးလို အစွမ်းထက် ပါတယ်”

ဟု နောက်ပြောင်ဟန်ဖြင့် မေးမြန်းလေ၏။

ဗဒူယူထံတွင် လည်း သူကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ထားသည့် ပုံသဏ္ဌာန်တစ် ချိုးဆန်းသော ဓားပြား ကြီးကြီးနှင့် နှစ်ဘက်သွား ဓားတစ်လက်ရှိ၏။

ထိုဓားကို ဗဒူယူက သူ၏ ဓားခြင်းကြီးထဲတွင် ထိုး၍ ထည့်ထား၏။
ဩရကမူ ဗဒူယူ၏ အမေး ကို မဖြေသေးဘဲ ခရီးဆောင်အိတ်ကို လွယ်ပိုးနေလေရာ ဗဒူယူက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်

“ဩရ ဖြေစမ်းပါ၊ အဲဒီလူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟု မေးမြန်းပြန်၏။ ဩရသည် ပစ္စည်းအားလုံးကို နေသားတကျ ထား၍ သယ်ဆောင်လွယ် ပိုးပြီးမှ ပင်

“သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ အချိန်တန်တော့ အဖြေထွက်လာမှာ ပါ”

ဟု ပြောကာ ခရီးဆက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တော့၏။

ဩရနှင့် ဗဒူယူတို့ သည် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော တောင်တက်ခရီးကို သွား လာပြီးနောက် ပျား ကမ်းပါးတည်ရှိရာတောင်ကြောထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုတောင်ကြောမှာ ရှည်လျားကာ၊ သစ်တောအုပ်တို့ ကလည်း ထူထပ်ပြီးချိန်၌ ဩရသည် လင့်စင်အခြေရှိ မြေကွက်လပ်တွင် မီးပုံကြီးဖိုကာ ညစာအတွက် ပြင်ဆင်လျက်ရှိစဉ် ဗဒူယူက ဆောင်ဓားကိုလွယ်ပိုးလျက်

“ဩရ ... ငါ ဂျရန်တို့ ဆီကို သွားမယ်၊ သူတို့ ရောက်နေလောက်ပြီ”

ဟု ပြောကာ ကညင်ဆီမီးတုတ်တစ်ချောင်းကို ထွန်းညှိပြီး တောထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ တောင်ကြောတစ်လျှောက်တွင် မီးအလင်းရောင်ကလေးများက ဟိုမှ သည် မှ လင်းလက်နေကြ ၏။

ထိုအလင်းရောင်များမှာ သူတို့လိုပင် ပျားကမ်းပါးသို့ အသက်စွန့်ကာ လာရောက်ကြသူများ ၏ စခန်းချရာ နေရာများမှ ထွက်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ဗဒူယူသည် ထိုကဲ့သို့လာရောက်ကြသူများ ထဲမှ သူမျက်စိကျနေသည့် ဂျရန်ဟူသော နာဂပျို ဖြူကလေးရှိရာသို့ ညစာကိုပင် မစားနိုင်ဘဲ ထွက်ခွာသွားချေပြီ။

ထို့ကြောင့် ဩရသည် တစ်ကိုယ်တည်းစားပြီးလျှင် ပျားကမ်းပါးအစပ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ကောင်းကင်တွင် လက ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိ၏။ ဩရမှာ သားမွေးခေါင်းစွပ်ကြီးနှင့် လက်ယက်ချည် ကြမ်းစောင်ကြီးကို ပတ်ကာ ပျားကမ်းပါးစပ်မှ နက်ရှိုင်းလှသော ကျောက်ကမ်းပါးနံရံတစ်လျှောက် ငဲ့၍ ကြည့်မိ၏။

ထိုကမ်းပါးရံများ တွင် ကျောက်ချွန်တို့ က ဘီလူးသဘက်များ အစွယ်ဖြထားသလို ဝိုင်းတဝါး အလင်းရောင်ဖြင့် မြင်တွေ့နေရ၏။ ထိုနေရာတွင် ပင် ကျောက်ပတ်ကြားအက်များ ၊ လိုဏ်ဂူပေါက် ကလေးများ လည်း တည်ရှိနေ၏။

ဩရအတွက် နောက်တစ်နေ့ဆိုလျှင် ထိုလိုဏ်ဂူပေါက်ကလေးများ ဆီသို့ ကြိုးဖြင့် ခိုတွယ်ဆင်းကာ ပျားကျင်းများ ရှာဖွေရပေမည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လိုဏ်ဂူပေါက်ကလေးများ တွင် ခိုတွယ် နေသော ပျားအုံများကို ရှာဖွေ၍ ပျားဖွတ်ရပေမည်။ ပျားကျင်းတစ်ကျင်းလျှင် ပျားအုံ (၅၀)ခန့်မှ (၁၀၀) အထိ ရှိတတ်၏။

ပျားအုံများ ရှိသည့် ကျောက်ပါးစပ် ကမ်းပါးယံကြီးများ သည် လွန်စွာမြင့်မားသော နေရာတွင် တည်ရှိနေသောကြောင့် အောက်မှ လှေ ကားဖြင့်တက်၍ ပျားဖွတ်ရန် ခက်ခဲလှ၏။

ထို့ကြောင့် ဩရတို့လို ပျားဖွတ်သူများ သည် အသက်အန္တရာယ်နှင့် နီးသည့် ပျားဖွတ်နည်းကို သုံးကာ ပျားရည်ကို ရယူကြရ၏။

သူတို့ သည် ပျားအုံများ စွဲရာ ကျောက်ပါးစပ်တောင်ထိပ်ကြီးပေါ်သို့ တက်ကြရ၏။ ကြိမ်ကြိုး များကိုဆက်ကာ တောင်ထိပ်မှ လျောချပြီး ကြိုးလှေကားအဖြစ် အသုံးပြုကြရ၏။

ကြိုးထိပ်တွင် လူထိုင်ရန် ပြုလုပ်ထား၏။ လူ၏ တစ်ဘက်တစ်ချက် တွင် သုံးလေးပေခန့်ရှိ ဝါးနှစ်လုံးကို ကြိမ်ကြိုးတွင် ကပ်၍ ခိုင်ခံ့စွာတုပ် နှောင်ထား၏။ ဆင်စွယ်နှစ်ချောင်းက ရှေ့သို့ငေါ၍ ထွက်နေသည် နှင့် တူ၏။ ထို ဝါးတုတ်နှစ်ချောင်းပေါ်တွင် ပျားအုံထည့်ရန် မြက်တောင်းကို တင်၍ ထား၏။

ထိုသို့ပြင်ဆင်ပြီးလျှင် ပျားဖွတ်သူသည် ကြိုးလှေကားအတိုင်း ဆင်း သက်၍ ကျောက်ကမ်း ပါးယံရှိ ပျားအုံများ ရှိရာသို့ ကြိုးလှေကားကို တဖြည်းဖြည်းလွှဲယူရ၏။ ကြိုးလှေကားသည် လေထဲ တွင် အရှိန်မြန် လာပြီးနောက် ကျောက်ပါးစပ်ကြီးထဲမှ ပျားအုံအနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ပျားအုံသည် လူလက်တစ်ကမ်းအထိ နီးလာသည့်အခါ ၎င်းကို မြက် တောင်းထဲသို့ အရိုးရှည် တူရွင်းပြားဖြင့် လျင်မြန်စွာထိုး၍ ချလိုက်ရ၏။

ထိုကဲ့သို့ ပျားအုံတစ်အုံရရှိရန်၊ ပျားဖွတ်သူသည် လေထဲတွင် ကြိုးအကြိမ်ကြိမ်လွှဲရမ်းရင်း ပြုလုပ်ရ၏။ ပျားအုံကို မြက်တောင်းထဲသို့ ထိုးချသည့်အခါ ၎င်းပျားအုံရှိ ထောင်သောင်းမကသော ပျားကောင်များ နှင့် အကြိမ်ကြိမ်စစ်ခင်းရ၏။

အခန့်မသင့်လျှင် ပျားဆိပ်တက်၍ မေ့မြောသွားကြရရှာ၏။ အချို့သည် ထိုနေရာ၌ပင် အသက်စွန့်သွားကြရရှာ၏။ အချို့မှာ မူ ကြိုးလှေကား၏ ချွတ်ချော်မှုကြောင့် မြင့်မားလှသော ကျောက်ကမ်းပါးရံကြီးမှ ပြုတ်ကျ၍ လည်းကောင်း၊ အခြားမထင်မှတ်သော အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးတို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ သေဆုံးကြရ၏။

ထိုအထဲတွင် ပို၍ အရေးကြီးသည် မှာ ကျောက်ကမ်းပါးရံထိပ်မှ ကြိုးကို တဖြည်းဖြည်းလျှော့ ချကာ ထိန်းသိမ်းပေးသူ ဖြစ်၏။ ပျားဖွတ်သူ၏ အသက်သည် ထိုလူ့လက်ထဲတွင် သာရှိ၏။

ဩရသည် ထိုအကြောင်းကို တွေးတောမိပြီး ဗဒူယူ၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်မိကာ ရင်ထဲတွင် လေးလံသွား၏။ သူတို့ ပျားကမ်းပါးသို့ ခရီးထွက်ရန် ခွင့်တောင်းစဉ်ကပင် ဖခင်က ဩရကို

“ဒီမှာ ငါ့သား၊ အခုတလော ဗဒူယူ ခြေလှမ်းတွေပျက်နေတယ် သတိထားပါ”

ဟု မမှာ စဖူးမှာ လေ၏။ ဩရက ဖခင်ကိုကြည့်၍

“အဖေစကားက ထူးခြားနေပါလား”

ဟု ရေရွတ်လေရာ ဖခင်က

“ဒါဟာ မပြောမဖြစ်လို့ ပြောရမှာ ပဲ၊ ဗဒူယူဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက အဖေကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတဲ့ မွေးစားသားဆိုပေမဲ့ မင်းနဲ့ အတူသားအရင်းလို ချစ်ခင်ခဲ့ရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အတွေးအခေါ် ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကင်းမဲ့တဲ့ ဗဒူယူဟာ မကြာခင် အဖေတို့ သားအဖကို ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးတော့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဩရက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ဗုဒ္ဓယူဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆိုးသွမ်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ကို ဒုက္ခပေးမယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်လိုမှ နားမလည်ဘူး”

ဟု ဆို လိုက်လေ၏။ ဖခင်က သက်ပြင်းချ၍

“ဒါက ငါ့သားစိတ်ထဲမှာ ဗုဒ္ဓယူကို ညီအရင်းအစ်ကိုလို သတ်မှတ်ထားလို့ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဗုဒ္ဓယူ ကတော့ တို့ ကို ဘယ်တုန်းကမှ သွေးရင်းသားရင်းလို သတ်မှတ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဖေက မင်းတို့ ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပဲ။ မင်းဟာ အခုထိ ဗုဒ္ဓယူဆိုးသွမ်းသမျှကို ညီရင်း အစ်ကိုစိတ်ထားနဲ့ သည်းခံခွင့်လွှတ်ခဲ့တယ်။ အဖေကလည်း မိဘတာဝန် မပျက်ကွက်အောင် စောင့် ရှောက်ပြီး ဗုဒ္ဓယူကို ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗုဒ္ဓယူရဲ့ စိတ်ထဲမှာ တော့ တို့ သားအဖဟာ သူ့ကို လွှမ်းမိုးပြီး ချုပ်ချယ်အမိန့်ပေးနေတယ်လို့ မှားယွင်းတဲ့ အတွေးတွေ ပေါ်ပေါက်နေခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဩရက

“အဲဒါတွေက ဟုတ်ပါပြီအဖေ၊ ဗုဒ္ဓယူက ကျုပ်တို့ သားအဖကို ကောင်းကောင်း ကြီး ဒုက္ခပေး နိုင်တယ်လို့ အဖေ ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ၊ ဗုဒ္ဓယူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဖေတစ်ခုခု သိထားပြီထင် တယ်”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါမှ ပင် ဖခင်ကြီးက ဩရနှင့် ဗုဒ္ဓယူတို့ ၏ ငယ်ဘဝမှ စတင်၍ ယခုအထိ သူတွေ့ကြုံခဲ့ ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြခဲ့လေ၏။

ထိုအကြောင်းအရာများ တွင် ဩရသိသည် လည်း ရှိ၏။ မသိသည်လည်း ရှိ၏။ သူ့အတွက် လုံးဝပင် ထင်မှတ်မထားသည် တို့ လည်း ပါ၏

။ ဖခင်ကြီး လျှို့ဝှက်ထားခဲ့သည် တို့ ကိုလည်း မမျှော်လင့် ဘဲ ကြားခဲ့ရ
လေ၏။

ဩရသည် ပျားကမ်းပါးတည်ရှိရာ ကျောက်ကမ်းပါးထိပ်တွင် အ
တွေးတို့ ဖြင့် လွင့်မြောနေရာ မှ သူ့စိတ်သည် လည်း တစ်မူဟုတ်ခြင်းပင်
အတိတ်ဆီသို့ ရွေ့လျားသွားလေတော့၏။

★